

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๐๖๒/๒๕๖๕
คำสั่งที่ ๓๖๓/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นายชัยวัฒน์ ลิ้มลิขิตอักษร ผู้ฟ้องคดี
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๒
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่าคำสั่งทางปกครอง และคำขอให้ระงับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่าคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองเพชรบุรี คดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๐/๒๕๖๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิม ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการป่าไม้ ชำนาญการพิเศษ ส่วนอนุรักษ์และป้องกันทรัพยากร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓ และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือลับ ที่ ปป ๐๐๐๔/ป ๖๑ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แล้ว มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในกรณีผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางอาญา ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

/และมาตรา...

และมาตรา ๑๒๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นผู้เห็นชอบโครงการอพยพชุมชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย-พม่า อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี หรือ “ยุทธการตะนาวศรี” และเป็นผู้สั่งการในปฏิบัติการตามโครงการดังกล่าว มิได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๒๒ และขัดกับมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แนวนโยบายในการฟื้นฟูวิถีชีวิตชาวกระเหรี่ยงที่เป็นชุมชนท้องถิ่นเดิมที่อยู่พื้นที่พิพาทเรื่องที่ทำกินในพื้นที่ดั้งเดิมและเรื่องการจัดการทรัพยากร โดยได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๔ ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่ง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีมิได้เลือกปฏิบัติ เฉพาะกลุ่มบุคคลที่ได้รับความเสียหาย และไม่ได้มีเจตนาพิเศษหรือมูลเหตุจูงใจเพื่อที่จะ กลั่นแกล้งผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะเจาะจงให้ได้รับความเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของผู้ฟ้องคดีย่อมไม่มีความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่มีอำนาจที่จะชี้มูลความผิดทางอาญาแก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ประกอบมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติ มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยอาศัย คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดเป็นหลัก นั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นคู่ความในคดี

/ที่มีการ...

ที่มีการฟ้องร้องกันในศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ ซึ่งคำพิพากษาดังกล่าวเป็นเพียงพยานเอกสารและเป็นพยานบอกเล่าอย่างหนึ่งเท่านั้น ซึ่งไม่มีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีที่เป็นบุคคลภายนอก ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๕ ประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และหลักเกณฑ์วิธีการดำเนินการตามคู่มือปฏิบัติงานดังกล่าว เป็นเพียงการเข้าใจผิดพลาดเกี่ยวกับระเบียบการปฏิบัติว่าสามารถใช้ดุลพินิจในการปฏิบัติงานได้ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และแม้ว่าศาลปกครองสูงสุด จะมีคำพิพากษาให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ นายโคอี หรือค่ออี มีมิ กับพวก และต่อมา กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ใช้สิทธิไล่เบี้ยค่าสินไหมทดแทนจากผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เนื่องจากกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ต้องรับภาระชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ นายโคอี หรือค่ออี มีมิ กับพวก ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดก็ตาม แต่จะนำข้อเท็จจริงเพียงเท่านั้นมาชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หาได้ไม่ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ตามคำอุทธรณ์ฉบับลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แต่ ก.พ.ค. มิได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ลับ ที่ ปป ๐๐๐๔/ป ๖๑ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๖๔

๒. เพิกถอนคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

๓. เพิกถอนมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยขอให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ได้ชี้แจงไว้ในคำฟ้อง และการให้คำสั่งข้างต้นมีผลบังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง

/ต่อผู้ฟ้องคดี...

ต่อผู้ฟ้องคดีและประเทศชาติที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง กล่าวคือ ก่อนที่จะมีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยเฉพาะกิจปฏิบัติการพิเศษผู้พิทักษ์อุทยานแห่งชาติและสัตว์ป่า (พญาเสือ) ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ (อุบลราชธานี) ระหว่างที่ดำรงตำแหน่งได้เข้าดำเนินการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้จำนวนมาก โดยสามารถจับกุมดำเนินคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดว่าด้วยการป่าไม้ จำนวนทั้งสิ้น ๔๗๔ คดี ซึ่งคดีถึงที่สุดแล้ว จำนวน ๖๔ คดี อยู่ระหว่างการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย คดียังไม่สิ้นสุด จำนวน ๔๑๐ คดี และคดีสิ้นสุดแล้ว จำนวน ๖๒ คดี สามารถทวงคืนพื้นที่ป่าได้ จำนวน ๑,๕๕๖-๒-๑๖ ไร่ และยังมีคดีที่ยังไม่สิ้นสุดอีกจำนวน ๓๘๖ คดี ซึ่งหากสามารถชนะคดีความได้ จะมีพื้นที่ป่าเพิ่มขึ้นอีกจำนวน ๑๕,๙๗๐-๓-๔๒ ไร่ กรณีจึงมีคดีที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีค้างพิจารณาอยู่ในศาลเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นในฐานะผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดี หรือในฐานะพยานก็ตาม ซึ่งคดีส่วนใหญ่จะมาจากการทำหน้าที่ในตำแหน่งหัวหน้าชุดพญาเสือ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีบทบาทและมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการพิทักษ์ผืนป่า ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่และภารกิจต่อเนื่องกับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ต้องไปเบิกความเป็นพยานศาลในคดีเกี่ยวกับการทวงคืนผืนป่าข้างต้นเพื่อให้ผลคดีบรรลุตามเป้าหมายในการทวงคืนผืนป่าตามนโยบายของรัฐบาลที่จะนำทรัพยากรธรรมชาติโดยเฉพาะพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกจากกลุ่มนายทุนที่มีอยู่ทั่วประเทศและเป็นจำนวนมากกลับคืนสู่ประเทศชาติและประชาชนให้มากที่สุดตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการดูแลการบังคับตามคำสั่งทางปกครองอันเป็นเหตุพิพาทในคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีจะไม่สามารถทำหน้าที่ผู้พิทักษ์ป่าได้ ภารกิจที่ได้มีการวางไว้ไม่มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และคดีที่กำลังอยู่ในการพิจารณาคดีอาจเกิดความเสียหาย และเป็นผลให้ผืนป่าที่ถูกทำลายไม่สามารถกลับคืนสู่การควบคุมดูแลของทางราชการได้ อันเป็นการยากที่จะแก้ไขเยียวยาได้ในภายหลัง และการมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองจะไม่เป็นอุปสรรคต่อการบริหารงานราชการของรัฐ เพราะที่ผ่านมาผู้ฟ้องคดีไม่เคยเข้าไปเกี่ยวข้องในกิจการของรัฐ ไม่เคยใช้ตำแหน่งหน้าที่เพื่อกระทำการในเรื่องส่วนตัวหรือใช้อำนาจหน้าที่เพื่อกลั่นแกล้งบุคคลใดเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งอื่นใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และที่สำคัญผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีพฤติการณ์ในการเข้าไปแทรกแซงกระบวนการทำงานของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในคดี ไม่เคยข่มขู่บังคับหรือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพยานหลักฐานใด ๆ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นคู่ความในคดีที่มีการฟ้องร้องกันในศาลปกครอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสต่อสู้คดีดังกล่าวข้างต้นย่อมเป็นความยุติธรรมอย่างยิ่ง ทำให้ชีวิตในการรับราชการของผู้ฟ้องคดีต้องสิ้นสุดลงโดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดและผู้ที่เป็นฝ่ายกล่าวอ้างไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังมีเวลาในการรับราชการอยู่อีก ๓ ปี และหากผู้ฟ้องคดียังคงรับราชการอยู่ผู้ฟ้องคดีจะมีความเจริญก้าวหน้าในการรับราชการ เพราะปัจจุบันก่อนมีคำสั่งปลดออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ (อุบลราชธานี) และอยู่ระหว่างการเข้าอบรมหลักสูตรนักบริหารระดับสูง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ ย่อมมีโอกาสเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าในชีวิตข้าราชการได้ เนื่องจากที่ผ่านมาผู้ฟ้องคดีได้ทำคุณงามความดีเป็นที่ประจักษ์และเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ เสมอมาไม่เคยมีประวัติต่างพร้อยในเรื่องทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการแต่อย่างใด อีกทั้งยังดำรงตนภายในกรอบระเบียบ ข้อบังคับ ของกฎหมายอย่างเคร่งครัด และผู้ฟ้องคดียังเคยได้รับรางวัลในการยกย่องว่าผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการที่ดีมาตลอด แต่อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันนับตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองนั้น ผู้ฟ้องคดียังเหลือระยะเวลาที่อาจรับราชการได้อีกเพียงไม่เกิน ๒ ปี เท่านั้น ประกอบกับการพิจารณาวินิจฉัยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีอาจต้องใช้เวลาในการต่อสู้คดีไม่น้อยกว่า ๒ ปี หากมิได้มีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้ก่อนจนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลปกครองเพชรบุรี หรือจนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ และไม่มีโอกาสกลับเข้ารับราชการได้อีก อันเป็นการทำลายชีวิตราชการของผู้ฟ้องคดีอย่างสิ้นเชิง ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นผู้กระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูล ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ประกอบกับการกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีย่อมทำให้การปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ (อุบลราชธานี) ได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลที่กำหนด ส่งผลดีต่อประชาชนในพื้นที่และในภาครัฐโดยรวม ซึ่งเป็นการป้องกันและปราบปรามผู้บุกรุกทำลายป่าและล่าสัตว์ป่าที่เกิดขึ้นแทบทุกวันต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่องโดยไม่อาจหยุดชะงักได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ชี้แจงว่า คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นไปตามมติที่ประชุมคณะอนุกรรมการสามัญประจำกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ (อ.ก.พ. กระทรวง) เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๔ ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่ได้รับแจ้งผลการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติ

/มาตรการ...

มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ คำสั่งข้างต้นจึงชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิอาจมีคำสั่งเป็นประการอื่นได้ และการให้คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองไม่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีจนไม่อาจเยียวยาแก้ไขได้ในภายหลัง เนื่องจากหากต่อมา ศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมทั้งกลับคืนสู่สถานะเดิมโดยการกลับเข้ารับราชการและได้รับสิทธิประโยชน์ตลอดจนสวัสดิการที่สูญเสียไปนับแต่วันที่ถูกลงโทษ นอกจากนี้ หากศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งพิพาทตามคำขอของผู้ฟ้องคดีย่อมจะเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ เนื่องจากหลังจากมีคำสั่งดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๔๓๙/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๔ แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก (ผู้อำนวยการเฉพาะด้าน (วิชาการป่าไม้) ระดับสูง) สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ แทนตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งเดิมได้ ดังนั้น หากศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ จะทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันมีผลกระทบต่อความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและอาจเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ทางราชการและเป็นปัญหาอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาบทบัญญัติตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วจะเห็นได้ว่า ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยนั้น ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้นั้นก็ต่อเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการทุจริตในภาครัฐและเป็นกรณีมีมูลความผิดทางวินัยตามบทนิยามของคำว่า ทุจริตในภาครัฐ และทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เมื่อพิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องเลขดำที่ ป.ป.ท. ที่ ๕๗๐๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๖๔ แล้วจะเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้นำเหตุการณ์ระหว่างวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ ส่วนอนุรักษ์และป้องกันทรัพยากร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓ และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เป็นผู้เห็นชอบโครงการ

/อพยพชุมชน...

อพยพชุมชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย-พม่า อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี หรือ “ยุทธการตะนาวศรี” ที่ผู้ฟ้องคดีได้สั่งให้ปฏิบัติตามโครงการดังกล่าว มาประกอบเข้ากับ คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อส. ๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อาศัยเหตุผลเพียงว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ เท่านั้น โดยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวเป็นกรณีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิด ของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายที่ศาลปกครองสูงสุดพิพากษา ให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกในคดีดังกล่าวเท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่า ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการทุจริตต่อหน้าที่แต่อย่างใด อันจะต้องด้วย บทนิยามคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิด กรณีดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถพิจารณาโทษ โดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกและให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ อันสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลข้างต้น โดยไม่ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก่อนออกคำสั่งดังกล่าว จึงมีเหตุอันควรสงสัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งการให้คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับ ต่อไป ย่อมมีผลให้ผู้ฟ้องคดีต้องพ้นจากการเป็นข้าราชการสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งนอกจาก ผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการไม่ได้รับเงินเดือน สิทธิประโยชน์ และสวัสดิการ ต่าง ๆ ตามสิทธิที่พึงมีพึงได้ในฐานะข้าราชการพลเรือนแล้ว ผู้ฟ้องคดียังต้องขาดโอกาส และความเจริญก้าวหน้าตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งขณะยื่นคำฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดียังเหลือระยะเวลา รับราชการได้อีกไม่เกิน ๒ ปี เท่านั้น หากศาลได้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งที่พิพาทในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีอาจไม่มีโอกาสได้กลับเข้ารับราชการอีก และในระหว่างการศึกษากรณี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจดำเนินการสรรหาบุคคลอื่นมาดำรงตำแหน่งที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะได้โต้แย้งคัดค้านว่า หากภายหลังศาลมีคำพิพากษา เพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีสามารถฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ก็ตาม แต่ก็เห็นได้ว่า ค่าเสียหายที่เป็นตัวเงิน

/ยอมไม่อาจ...

ย่อมไม่อาจเทียบได้กับเกียรติยศ ชื่อเสียง และความก้าวหน้าในชีวิตราชการของผู้ฟ้องคดีที่ต้องสูญเสียไปจากคำสั่งพิพากษา ประกอบกับคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้มีคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญมาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก (ผู้อำนวยการเฉพาะด้าน (วิชาการป่าไม้) ระดับสูง สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙) แทนผู้ฟ้องคดีไปแล้ว อันเป็นการชี้ให้เห็นว่า ตำแหน่งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงอยู่นั้นมีความสำคัญต่อหน้าที่ตามกฎหมายเกี่ยวกับการรักษา คุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ จึงไม่อาจให้ตำแหน่งดังกล่าวว่างลงเป็นระยะเวลายาวนานได้ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงว่า ขณะดำรงตำแหน่งดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ในการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้จำนวน ๔๗๔ คดี ซึ่งแล้วเสร็จ ๖๔ คดี และยังมีคดีที่ยังไม่สิ้นสุดอีก ๓๘๖ คดี ที่ผู้ฟ้องคดีอาจต้องไปเป็นพยานในชั้นพิจารณาคดีของศาลด้วยตนเอง กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดียังคงมีหน้าที่อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ภารกิจของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำเร็จลุล่วงด้วยดี ดังนั้น การให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพากษาโดยให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก (ผู้อำนวยการ) ระดับสูง สังกัดสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ต่อไปเป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นนั้น ย่อมเป็นประโยชน์แก่การบริหารงานหรือบริการสาธารณะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีได้เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือการบริการสาธารณะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างไรก็ดี กรณีจึงมีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ทั้งนี้ จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ความว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ บทนิยามตามความในมาตรา ๓ “ทุจริตในภาครัฐ” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาหรือตามกฎหมายอื่น ซึ่งได้รวม

/การกระทำ...

การกระทำอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในนิยามดังกล่าวด้วย มาตรา ๑๗ (๔) กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมาตรา ๒๓ (๒) กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็ว ในกรณีเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ โดยที่คดีนี้ สืบเนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นผู้เห็นชอบโครงการอพยพชุมชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย-พม่า อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี หรือ “ยุทธการตะนาวศรี” และเป็นผู้สั่งการในปฏิบัติการตามโครงการดังกล่าว ถูกกล่าวหาว่าในการปฏิบัติการข้างต้น ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ซึ่งในประเด็นนี้พยานหลักฐานที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงสอดคล้องกับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อส. ๗๗/๒๕๕๙ คดีหมายเลขแดงที่ อส. ๔/๒๕๖๑ ระหว่างนายโคอิ หรือคอออี มีมิ ที่ ๑ กับพวกรวม ๖ คน ผู้ฟ้องคดี กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งได้วินิจฉัยไว้มีสาระสำคัญว่า การที่พนักงานเจ้าหน้าที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชเข้าดำเนินการรื้อถอน เผาทำลายสิ่งปลูกสร้างและทรัพย์สินของนายโคอิ หรือคอออี มีมิ กับพวกรวม ๖ คน ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำละเมิดต่อบุคคลดังกล่าว กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเหตุอันควรสงสัยว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการทุจริตในภาครัฐและมีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำทุจริตในภาครัฐของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้รวมการกระทำอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ด้วยแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเป็นเอกฉันท์วินิจฉัยชี้มูลความผิดว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และเป็นกรณีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑) ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงมีผลผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องถือเอาสำนวนรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิด โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยขึ้นอีก ตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบที่กำหนดไว้ อาจมีความผิดฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไป

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายรัฐบาล และปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และเป็นการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งกรณีดังกล่าวเทียบเคียงได้กับการวินิจฉัยชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาโทษทางวินัยไว้ในทำนองเดียวกันกับการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวคือ หากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับสำนวนการไต่สวนของ ป.ป.ช. ให้พิจารณาตามฐานความผิดที่ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้มีความเห็นตามเรื่องเสรีที่ ๔๕๖/๒๕๖๕ รับรองการใช้อำนาจดังกล่าวไว้ในทำนองเดียวกัน ดังนั้น เมื่อในการประชุม อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๔ มีมติลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย และไม่มีกรณีอันควรสงสัยว่าคำสั่งดังกล่าวจะไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด และความเสียหายของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ มิใช่ความเสียหายที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังแต่อย่างใด เนื่องจากหากต่อมาศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว ย่อมเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะต้องดำเนินการตามคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล โดยให้ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ตามกฎหมายต่อไป สำหรับกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า จากคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดี กรณีที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้หลายคดีและผู้ฟ้องคดีอาจต้องเป็นพยานในการพิจารณาคดีของศาลด้วยตนเอง หากไม่ได้รับการดูแลการบังคับตามคำสั่งพิพาทอาจเกิดความเสียหาย เป็นผลให้ผืนป่าที่ถูกทำลายไม่สามารถกลับคืนสู่การควบคุมของทางราชการได้ และเห็นว่าผู้ฟ้องคดียังคงมีหน้าที่อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ภารกิจของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช สำเร็จลุล่วงด้วยดี นั้น คำชี้แจงดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากเป็นคนละกรณีกับการกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีอำนาจนำข้ออ้างดังกล่าวมาลบล้างการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ยังมีเจ้าหน้าที่หลายคนที่เกี่ยวข้องจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดและสามารถเข้าเป็นพยานในชั้นพิจารณาคดีของศาลได้ และการให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการมิได้มีผลให้การพิจารณาคดีของศาลอาญาต้องระงับไปด้วยแต่อย่างใด และเพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่แทนในตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลาการบังคับ

/ตามคำสั่ง...

ตามคำสั่งพิพาทจึงทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะ และเป็นปัญหาแก่การบริหารงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งพิพาทตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำขอและขอให้มีการระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ความว่า ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยข้อมูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้เพียงแต่อาศัยข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อส. ๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เท่านั้น แต่ได้ดำเนินการสอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ และยังมีการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ จากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องแก่คดี ซึ่งประกอบด้วยพยานหลักฐานฝ่ายผู้กล่าวหาฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาและพยานหลักฐานซึ่งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงรวบรวมได้ รวม ๗๐ รายการตลอดจนมีการลงพื้นที่จริงเพื่อที่จะแสวงหาพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้พิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงทั้งหมดและข้อมูลความผิดผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการชี้มูลว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ตามบทนิยามคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทยการธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการอันสืบเนื่องจากการชี้มูลดังกล่าว โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก่อนออกคำสั่งจึงชอบด้วยมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วการที่ศาลปกครองจะพิเคราะห์ว่าคำสั่งพิพาทชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น จึงต้องดำเนินการกระบวนการพิจารณาโดยรับฟังข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าวจากคู่กรณีในคดีก่อน การที่ศาลปกครองชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงแต่เพียงที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานแห่งข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ครบถ้วนเพียงพอ สำหรับประเด็นเกี่ยวกับการให้คำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิด

/ความเสียหาย...

ความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังนั้น เห็นว่า หากต่อมาศาลปกครองพิจารณาแล้วว่าคำสั่งพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว ย่อมเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะต้องดำเนินการตามคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล โดยให้ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ตามกฎหมายต่อไป และถึงแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการไม่ได้รับเงินเดือนและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตามกฎหมาย และขาดความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งไปบ้างก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาในทางกลับกัน หากต่อมาศาลพิจารณาแล้วว่าคำสั่งพิพาทชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองเป็นการชั่วคราวย่อมส่งผลให้ผู้ที่กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ จากทางราชการในช่วงระยะเวลาที่คดีนี้ยังไม่ถึงที่สุด ซึ่งถือเป็นการใช้งบประมาณของรัฐที่ขาดประโยชน์ อีกทั้งยังมีผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบราชการและต่อประเทศชาติ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีย่อมมีโอกาสที่จะกระทำการทุจริตต่อหน้าที่อีกเมื่ออยู่ในตำแหน่งต่อไป กรณีจึงยอมทำให้ระบบราชการและประเทศชาติเสียหายอันยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง สำหรับประเด็นว่า คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ นั้น เนื่องจากการบริหารราชการแผ่นดินในการปฏิบัติหน้าที่ปกป้องดูแลผืนป่าต้องมีความต่อเนื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๔๓๙/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๔ แต่งตั้งนายสุเทพ เกตุเวชสุริยา ตำแหน่งนักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓ ให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ แทนผู้ฟ้องคดีแล้ว ซึ่งบุคคลดังกล่าวย่อมมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดเช่นเดียวกันผู้ฟ้องคดี อีกทั้งหากศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการชั่วคราวต่อไป ย่อมเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานแห่งคดี ด้วยเหตุที่ผู้ฟ้องคดีมีตำแหน่งหน้าที่ราชการและมีอำนาจหรือมีอิทธิพลในการให้คุณให้โทษแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องในคดี อันจะเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบริหารงานทางด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องด้วยคดีในส่วนอาญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซ้ำมูลความผิดผู้ฟ้องคดียังไม่ถึงที่สุด ในส่วนของคดีความในชั้นศาลที่ผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องในการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้นั้น หากใช่เป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และเป็นเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถแต่งตั้งบุคคลอื่นเพื่อให้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดได้เช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจึงไม่ชอบด้วยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ของตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งระงับคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นและยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงคัดค้านคำร้องอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า มาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้การกระทำผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้มีมติว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและได้มีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ดังกล่าว ฉะนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีและมิได้แจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสโต้แย้งชี้แจงแสดงพยานหลักฐานและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิดดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือน ในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) นั้น เป็นเพียงความเห็นทางวิชาการ ศาลปกครองจึงไม่จำเป็นต้องถือตามความเห็นดังกล่าว และการให้มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยอมทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับเงินเดือน และขาดสิทธิประโยชน์และสวัสดิการด้านต่าง ๆ ตามสิทธิของข้าราชการพลเรือน ทั้งยังต้องขาดความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งเหลือระยะเวลารับราชการอีกไม่เกินสองปี หากพ้นระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ไม่อาจกลับคืนสู่สถานะเดิมได้อีกต่อไป ความเดือดร้อนเสียหายดังกล่าวจึงไม่สามารถเยียวยาแก้ไขในภายหลังได้ และมีอาจประเมินมูลค่าเป็นตัวเงินได้ นอกจากนี้ คดีความที่ค้างการพิจารณาอยู่ในศาล เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ในห้วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ในตำแหน่งเป็นหัวหน้าชุดพญาเสือ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีบทบาทและมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการพิทักษ์ผืนป่า มีการจับกุมกลุ่มนายทุน ผู้มีอิทธิพลต่าง ๆ การเป็นพยานในชั้นการพิจารณาคดีของศาลต้องเป็นบุคคลที่ไม่เกรงกลัวอิทธิพลหรืออำนาจใด ๆ ต้องมีความเข้าใจข้อเท็จจริงของพื้นที่ป่าและลักษณะความผิด ซึ่งหากให้เจ้าหน้าที่ในระดับปฏิบัติการไปเบิกความต่อศาลอาจไม่ได้ข้อเท็จจริงที่สมบูรณ์ครบถ้วนเหมือนดังเช่นผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจผลักภาระในส่วนนี้ให้กับผู้ได้บังคับบัญชาหรือผู้ปฏิบัติงานและบุคคลผู้ที่เข้ามาทำหน้าที่แทนได้ ประกอบกับในปัจจุบัน นายสุเทพ เกตุเวชสุริยา ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ ซึ่งเข้ามาดำรงตำแหน่งแทนผู้ฟ้องคดีได้เกษียณอายุราชการไปแล้ว ตำแหน่งดังกล่าวจึงว่างลง และในปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งข้างต้นแล้ว ทำให้การทำงานมีความต่อเนื่อง และการปฏิบัติหน้าที่เพื่อปกป้องและดูแลผืนป่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ภารกิจและนโยบายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๓๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ จึงชอบด้วยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีการพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า มีเหตุอันสมควรที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ

/และสิ่งแวดล้อม...

และสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองเห็นสมควรกำหนดมาตรการ หรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ไม่ว่าจะ มีคำร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการ ชั่วคราวและออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติตาม ได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด วรรคสอง บัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความรับผิดชอบ ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงาน ของรัฐประกอบด้วย ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๗๒ วรรคสาม กำหนดว่า ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ใช่โดยกฎหมาย และการให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าว มีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ทั้งการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ หรือแก่บริการสาธารณะ ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ตามที่ เห็นสมควร กรณีจึงเห็นได้ว่าเงื่อนไขแห่งการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับ ตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีมีอยู่สามประการประกอบกัน กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นน่าจะไม่ใช่โดยกฎหมาย ประการที่สอง การให้กฎหมาย หรือคำสั่งทางปกครองนั้นมีผลใช้บังคับต่อไปในระหว่างการพิจารณาคดีจะทำให้เกิดความเสียหาย อย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีจนยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และประการที่สาม การทุเลา การบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้น หรืออีกนัยหนึ่งการชะลอหรือระงับการบังคับตาม ผลของกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไว้เป็นการชั่วคราว ไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ หรือแก่บริการสาธารณะ

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการป่าไม้ ชำนาญการพิเศษ ส่วนอนุรักษ์และป้องกันทรัพยากร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓ และปฏิบัติ หน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวน ข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แล้ว มีมติชี้มูล ความผิดผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดทางอาญา ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมาตรา ๑๒๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม

/การทุจริต...

การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นผู้เห็นชอบโครงการอพยพชุมชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย-พม่า อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี หรือ “ยุทธการตะนาวศรี” และเป็นผู้สั่งการในปฏิบัติการตามโครงการดังกล่าว มิได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๒๒ และขัดกับมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แนวนโยบายในการฟื้นฟูวิถีชีวิตชาวกะเหรี่ยงที่เป็นชุมชนท้องถิ่นเดิม ที่อยู่พื้นที่พิพาทเรื่องที่ทำกินในพื้นที่ดั้งเดิมและเรื่องการจัดการทรัพยากร โดยได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๔ ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แต่ ก.พ.ค. มิได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ให้แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งและมติดังกล่าว คดีนี้จึงมีลักษณะเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ อันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงย่อมมีสิทธิขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองดังกล่าว อันจะมีผลเป็นการชะลอหรือระงับการบังคับตามผลของคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการชั่วคราว ก่อนการพิพากษาได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่

/การเยียวยา...

การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง หากต่อมาศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชนะคดี อย่างไรก็ตาม การที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองได้นั้น ย่อมต้องครบเงื่อนไข ทั้งสามประการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้างต้น

คดีจึงมีปัญหาคือต้องพิจารณาก่อนว่า คำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๔) ไต่สวนข้อเท็จจริงและข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำการทุจริต ในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีมีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธาน กรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ แต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วย การบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า เมื่อได้รับรายงาน ตามมาตรา ๔๐ ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบ วันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่ง ลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นได้ว่า ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณา โทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัย ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็น ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้นั้น ก็ต่อเมื่อข้อกล่าวหาอันเป็นความผิดทางวินัยดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ที่จะ ไต่สวนข้อเท็จจริงและข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นได้ กล่าวคือ ต้องเป็นข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำการทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ กล่าวคือ ทุจริต ต่อหน้าที่หรือประพฤติดมิชอบในภาครัฐ โดยที่มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของ ฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดบทนิยาม คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่

/หรือปฏิบัติ...

หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่
ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหา
ประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อตำแหน่ง
หน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา
หรือตามกฎหมายอื่น คำว่า “ประพฤติมิชอบ” หมายความว่า ใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่
อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีที่มุ่งหมายจะควบคุมดูแลการรับ
การเก็บรักษา หรือการใช้เงินหรือทรัพย์สินของแผ่นดิน ดังนั้น หากเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ได้กระทำการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลในความผิดทางวินัยอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำ
การทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่อาจที่จะพิจารณาโทษทางวินัย
ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูล โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
และไม่อาจถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวน
ทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ เมื่อข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง
นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ ส่วนอนุรักษ์และป้องกันทรัพยากร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓
ทำหน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นผู้เห็นชอบโครงการอพยพชุมชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย-พม่า
อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี หรือ “ยุทธการตะนาวศรี” และเป็นผู้สั่งการ
ในปฏิบัติการตามโครงการดังกล่าว มิได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการ
ใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๒๒
และขัดกับมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แนวนโยบายในการฟื้นฟูวิถีชีวิต
ชาวกะเหรี่ยงที่เป็นชุมชนท้องถิ่นเดิมที่อยู่พื้นที่พิพาทเรื่องที่ทำกินในพื้นที่ดั้งเดิมและ
เรื่องการจัดการทรัพยากร อันเป็นการกระทำการทุจริตในภาครัฐ เหตุเกิดระหว่างวันที่ ๕
พฤษภาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่ตำบลห้วยสามแพรง อำเภอแก่งกระจาน
จังหวัดเพชรบุรี โดยที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเป็นเอกฉันท์ ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ดังนี้
กรณีความผิดทางอาญา การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๑๕๗ และตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีความผิดทางวินัย การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัย
อย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย
อย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๕๑ และได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี

/ต่อมา...

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอเรื่องดังกล่าวต่อ อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งที่ประชุมได้มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในชั้นนี้จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด มิใช่การมีมติชี้มูลความผิดที่เกี่ยวกับการกระทำการทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ น่าจะไม่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานดังกล่าว และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ข้างต้น ย่อมไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ที่จะพิจารณาโทษทางวินัยและถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามนัยมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและมีได้แจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิดดังกล่าว จึงน่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีปัญหาคือต้องพิจารณาต่อไปว่า การให้คำสั่งพิพาทดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไป จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง หรือไม่ เห็นว่า การมีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการย่อมมีผลให้ผู้ฟ้องคดีต้องพ้นจากการเป็นข้าราชการสังกัดของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งนอกจากผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการไม่ได้รับเงินเดือน สิทธิประโยชน์ และสวัสดิการต่าง ๆ ตามสิทธิที่พึงมีพึงได้ในฐานะข้าราชการพลเรือนแล้ว ผู้ฟ้องคดียังต้องขาดโอกาสและความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งขณะยื่นคำฟ้องนี้ ผู้ฟ้องคดียังเหลือระยะเวลารับราชการได้อีกไม่เกิน ๒ ปี เท่านั้น นอกจากนี้ ยังปรากฏข้อเท็จจริงตามคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๔๓๙/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญมาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก

/ (ผู้อำนวยการ...

(ผู้อำนวยการเฉพาะด้าน (วิชาการป่าไม้) ระดับสูง สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ แทนผู้ฟ้องคดี ซึ่งหากศาลได้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งที่พิพาทในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีอาจไม่มีโอกาสได้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์ในประเด็นนี้ว่า ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากคำสั่งพิพาทได้นั้น เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้มีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายจากการมีคำสั่งดังกล่าว และแม้ว่าในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีจะได้ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาด้วยก็ตาม แต่การฟ้องเรียกค่าเสียหายย่อมไม่อาจที่จะทดแทนความเสียหายต่อสถานภาพแห่งสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในประเด็นนี้ จึงฟังไม่ขึ้น ด้วยเหตุนี้กรณีจึงเห็นได้ว่า การให้คำสั่งพิพาทมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาประการสุดท้ายว่า การทุเลาการบังคับตามคำสั่งพิพาทเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ หรือไม่ เห็นว่า การทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทมีผลเพียงให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลเท่านั้น นอกจากนี้ การทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองถือเป็นมาตรการทางกฎหมายในการช่วยบรรเทาหรือยับยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตแก่ผู้ฟ้องคดีที่หากแม้ต่อมาศาลปกครองจะมีคำพิพากษาว่าคำสั่งทางปกครองนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายก็เป็นการยากแก่การแก้ไขเยียวยาในภายหลัง ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองดังกล่าว จึงเป็นเพียงวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาเท่านั้น อีกทั้ง ข้อเท็จจริงในชั้นนี้ปรากฏว่า หลังจากที่ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งนายสุเทพ เกตุเวชสุริยา ให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๙ แทนผู้ฟ้องคดี ปัจจุบันนายสุเทพได้เกษียณอายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งข้างต้น กรณีจึงยังไม่อาจถือได้ว่า คำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาททำให้เกิดอุปสรรคต่อการบริหารงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการบริหารราชการแผ่นดินในการปฏิบัติหน้าที่ปกป้องดูแลผืนป่าแต่อย่างใด การที่ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในกรณีนี้ จึงยังไม่อาจฟังได้ว่ามีผลกระทบต่อการบริหารงานของรัฐหรือการบริการสาธารณะ

เมื่อคำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทของผู้ฟ้องคดี เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทั้งสามประการแล้ว กรณีจึงมีเหตุผลอันสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทไว้เป็นการชั่วคราว ทั้งนี้ ตามข้อ ๗๒

/แห่งระเบียบ...

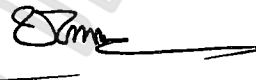
แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งระงับคำสั่งพิพาทไว้ก่อนจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น นั้น เห็นว่า เมื่อศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า คำสั่งทุเลการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นชอบด้วยหลักเกณฑ์ตามกฎหมาย กรณีจึงไม่มีเหตุที่ศาลปกครองสูงสุดจะมีคำสั่งระงับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งทุเลการบังคับตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑๓๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ทั้งนี้ จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำสั่งยกคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามที่ขอให้ระงับคำสั่งทุเลการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

นายวชิระ ขอบแต่่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๖๕

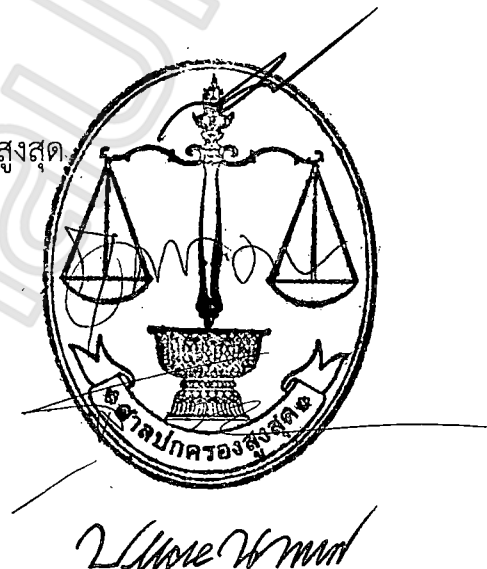
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพโรจน์ มินเด็น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันทร์สงเคราะห์

